

Ægypterne ikke turde vove at slaa løs. Saaledes stiller Højre foran sig Landets fattige Lærerstand og tror saa, at det i Skjul af den kan tilrane sig Rettigheder, som Befolkningen har haft i mange Aar, og som den paa ingen Maade vil give Afkald paa. Derfor, saa længe Højre fastholder dette, er der intet som helst Haab om, at vi kunne faa en Skolelov gennemført. Jeg tror, at skulle vi have en Skolelov gennemført, bliver det en meget langvarig Kamp, før det lykkes, og jeg tror ikke, at der her er anden Vej at gaa end den, at Sagen maa føres ud i Befolkningen, at Kravet maa rejses ganske anderledes eftertrykkelig ude i Befolkningen, end det hidtil er sket. Jeg vil haabe, at Højre da ved de kommende Valg maa faa den Løn, som det ærlig fortjener, blandt andet for Skolelovens Skyld. Jeg vil haabe, at dette maa faa sit Udtryk baade ved de forestaaende Folketingsvalg og ved de forestaaende Landstingsvalg. Jeg tror, at Højre skal have en alvorlig Dukkert endnu, inden det kommer til Fornuft, og jeg vil haabe, det maa faa den ved det kommende Valg. Sker det, tror jeg, der vil være noget Haab om at faa gennemført en Skolelov, men heller ikke før.

Formanden: (*Sofus Høgsbro*): Det ærede Medlem betegnede et andet Parti med Udtryk, man maa ønske undgaaede her i Salen.

M. Nielsen: Da jeg for et Par Aar siden fremdrog den Fortolkning, som Kultusministeriet havde gjort gældende af § 9 i Loven af 8de Marts 1856, tænkte jeg for det første ikke paa at give Lovforslaget Gift, og for det andet heller ikke, at det Spørgsmaal, jeg da fremdrog, skulde komme til at spille en saa væsentlig Rolle, som det viser sig, at det nu kommer til at spille. Jeg tænkte nemlig, at naar denne Sag blev gjort til Genstand for Omtale i Folketinget, og det høje Ministerium derigennem erfarede, hvorledes dets umulige Fortolkning betragtedes af Folketingsmændene, vilde det høje Ministerium snarest muligt forandre denne sin Fortolkning og gaa tilbage til Lovforslagets ganske klare Ordlyd. Det viste sig, at den daværende Minister ikke var tilbøjelig til at forandre en kultusministeriel Fortolkning, og det viser sig desværre, at den nuværende Kultusminister ogsaa synes at have adopteret denne Fortolkning; skønt den er aldeles imod Ordlyden af den Lovparagraf, som den fortolker. Ikke heller den højtaerede

Minister vil paastaa, vil ikke kunne paastaa, at denne Fortolkning stemmer overens med Ordlyden af Lovparagraffen. Det er en Forsyndelse saa absolut som muligt mod det danske Sprog at fortolke Paragraffen, som den er bleven det. Den ærede Minister vil altsaa ikke ad den Vej kunne forsvare Fortolkningen, men mener vel rimeligvis at kunne forsvare den ud fra Betimeligheds- og Hensigtsmæssighedshensyn. Jeg mener nu at den slet ikke kan forsvares ud fra noget som helst Hensyn. Vil man f. Eks. lægge Mærke til, hvad der blev udtalt ved denne Lovparagrafs Vedtagelse, vil man se, at der netop blev gjort gældende af Ordføreren J. A. Hansen, at man maatte haabe, at vedkommende Kaldsmyndighed altid vilde respektere Indstillingen, naar der blot var en af de indstillede, som var skikket og værdig. Dette er, som bekendt, ikke blevet respekteret. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem for Ringsted (*Zahle*) eller rettere, jeg er temmelig uenig med det ærede Medlem i hans Omtale af Ministeriets Skrivelse af 24de Oktober 1856. Det ærede Medlem sagde, at dermed begyndte denne fejle, umulige Fortolkning af § 9 i Loven. Nej, det gjorde den slet ikke, aldeles ikke. De Udtryk, der staa i Loven, „skikket og værdig“, betyde ikke det samme som: efter Lovens Bestemmelser kvalificeret til Embedet. „Skikket og værdig“ har naturligvis en anden Betydning i Lovparagraffen, og den Fortolkning, der af Lovens egen Fader, *Monrad*, blev gjort gældende den 24de Oktober samme Aar, Loven var udkommen, tror jeg er ganske korrekt. Nej, den umulige Fortolkning fra Ministeriets Side begyndte, saa vidt jeg har kunnet granske Sagen ud, med en Skrivelse fra Ministeriet af 27de November 1890. Da blev det for første Gang gjort gældende, at det, der staa i Loven: *Finder Skoledirektionen ingen af de indstillede skikket og værdig o. s. v.*, skulde forstaaes saaledes, at alle de 3 indstillede maatte kunne karakteriseres som skikkede og værdige. Dette blev gjort gældende den 27de November 1890 i Anledning af en Sag, som af den daværende Biskop for Lolland-Falsters Stift, den nuværende Kultusminister, var indstillet til Ministeriets Afgørelse. Da var det, saavidt jeg kan se, første Gang, at Ministeriet sagde, at alle de tre indstillede skulde være skikkede og værdige. Nu maa det jo efterhaanden staa ganske klart for den ærede Minister, at med Bibeholdelse af denne Fortolkning kan man ikke vente nogen Skolelov, hvori ogsaa den gamle